

Domnule Președinte,

Subsemnatul **ROȘCA STĂNESCU SORIN ȘTEFAN**, identificat cu CI seria RT nr. [REDACTAT], CNP [REDACTAT], domiciliat în județul Ilfov, Sat Siliștea Snagovului, Comuna [REDACTAT], [REDACTAT], inculpat condamnat în cauza ce a făcut obiectul dosarului mai sus menționat, prin avocat Chitic Mircea Victor Daniel, cu sediul în București, str. [REDACTAT], sector 3

formulez în temeiul **art. 67 rap. la 64 al. 1 lit. f C.pr.pen. și art. 20 al. 2 Constituție raportat la art. 6 CEDO** prezenta

CERERE DE RECUZARE

a doamnei judecător Rodica Aida Popa ca urmare a existenței unei bănuieli legitime cu privire la faptul că imparțialitatea judecătorului este afectată.

În fapt, la pct. II 3 din motivele noastre de Recurs în casație criticăm modul în care instanța de apel a calculat împlinirea termenului de prescripție specială a răspunderii penale în ceea ce mă privește.

În cererea noastră de Recurs în casație arătăm **“Cu privire la calculul termenelor de prescripție specială și presupusa existență a unei cauze de încetare a procesului penal”** că **“Indiferent de legea sub incidența căreia s-ar fi calculat prescrierea specială a răspunderii penale a subsemnatului, arăt că este neîntemeiată soluția instanței de apel care a considerat că la termenul prescripției speciale (calculat fie potrivit disp. art. 124 v.C.pen. fie în conf. cu art. 155 al. 4 n.C.pen.) trebuie adăugat „intervalul de timp de la 17.09.2010 la 14.09.2011, perioadă în care cursul prescripției, potrivit art. 156 C.pen. a fost suspendat datorită imposibilității continuării procesului penal urmare a judecării cauzei până la soluționarea cauzei până la soluționarea excepției de neconstituționalitate cu care a fost sesizată Curtea”, și asta pentru următoarele motive:**

- a) suspendarea procesului penal pe perioada soluționării unei excepții de neconstituționalitate nu se încadrează între cauzele de suspendare întrucât **nu este o cauză care nu putea fi prevăzută și de neînlăturat;**
- b) **recurgerea la jurisdicția constituțională nu trebuie să creeze repercusiuni negative asupra celui care recurge la aceste proceduri**, la fel cum nici exercitarea unor căi de atac ordinare sau extraordinare nu suspendă cursul de prescripție specială a răspunderii penale. Or, neluarea în calculul prescripției speciale a răspunderii penale a perioadei în care justițiabilul a parcurs această procedură legală constituțională apare ca o sancțiune a faptului că subsemnatul am uzitat de un drept conferit de lege;
- c) **nu subsemnatul am invocat excepția de neconstituționalitate care a dus la suspendarea cursului prescripției speciale** în ceea ce mă privește, subsemnatul fiind sancționat pentru exercitarea unui drept procedural (legitim în opinia noastră) de către o terță persoană, fapt

care încalcă principiului conform căruia răspunderea juridică în general și cea penală în special este o răspundere personală.

Deși soluția instanței se întemeiază pe Circulara emisă de către Secția Penală a ÎCCJ în data de 04.07.2011 - Circulară semnată de o parte din judecătorii acestei secții - arătăm că natura juridică a sus amintitului document nu este similară cu cea a unei decizii de interpretare obligatorii urmare a admiterii unui recurs în interesul legii, și prin urmare nici efectele juridice nu sunt aceleași, **motiv pentru care instanța nu era ținută și nu trebuia (în opinia noastră) să prelungească termenul prescripției speciale cu intervalul cât dosarul s-a aflat în fața Curții Constituționale**, și asta pentru următoarele motive:

„Invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești prezintă un interes general și nu unul particular doar pentru autorul excepției, situație în care ar fi de neconceput ca autorul excepției să nu mai beneficieze de prescripția specială doar pentru că a uzat de un drept constituțional. (O. Rădulescu, P. Rosenberg, A. Tudor, Probleme controversate în legătură cu prescripția specială a răspunderii penale, în Revista Dreptul, nr. 3/2008, p. 165).

Analizând natura suspendării prevăzută de art. 303 alin. 6 s-a apreciat pe bună dreptate că aceasta nu reprezintă o suspendare efectivă a procesului penal, ci se dispune o suspendare formală (O. Rădulescu, P. Rosenberg, A. Tudor, op. cit., p. 165) tocmai pentru a se evita pronunțarea unor soluții judecătorești întemeiate pe texte legale ce contravin legii fundamentale. Mai mult, a fost avut în vedere faptul că dispozițiile legale în vigoare anterior abrogării permiteau ca pe perioada de suspendare a judecării să se realizeze o serie de acte cu caracter de continuitate în desfășurarea procesului – luarea sau menținerea măsurilor preventive, a măsurilor asigurătorii sau de siguranță, precum și măsurile de supraveghere specială a inculpatului (I. Griga, O ipoteză de suspendare a prescripției răspunderii penale, în Revista de Drept Penal, Anul XVII, nr. 4/2011, p. 60).

În niciun caz nu se poate susține că invocarea unei excepții de neconstituționalitate, tocmai prin implicațiile pe care verificarea controlului de constituționalitate le are, este în măsură să împiedice continuarea procesului penal. Apreciem că nici din această perspectivă nu se poate pune problema suspendării cursului prescripției speciale a răspunderii penale pe perioada soluținării unei excepții de neconstituționalitate, atâta timp cât însăși exigențele prevăzute de art. 128 Cod penal nu sunt îndeplinite.

Este de necontestat că prescriptibilitatea răspunderii penale operează exclusiv în favoarea infractorului, legiuitorul înțelegând ca prin această cauză care înlătură răspunderea penală să amendeze lipsa de reacție a statului în sancționarea faptelor infracționale. De cele mai multe ori însă, această lipsă de reacție poate fi imputată organelor judiciare, care din varii motive nu au avut capacitatea de a stinge raportul juridic penal prin pronunțarea unei hotărâri de condamnare definitive. Nu este mai puțin adevărat și faptul că o dată declanșate procedurile penale împotriva infractorului acesta încearcă de cele mai multe ori tergiversarea soluționării cauzei, fie pentru a fi supus cât mai târziu rigorilor sancțiunilor de natură penală, fie pentru a beneficia de efectele prescripției. Cu toate acestea, atâta vreme cât modalitatea de organizare a apărării nu contravine dispozițiilor procedurale, utilizarea tuturor mijloacelor de apărare prevăzute de lege, inclusiv a formulării unor excepții de neconstituționalitate, nu poate fi imputată inculpatului, chiar dacă prin aceasta s-a urmărit și dilatarea timpului în vederea împlinirii termenului de prescripție. A constata că termenul de prescripție încetează a mai curge în favoarea inculpatului care în mod intenționat tergiversează judecata cauzei înseamnă a adăuga la lege, întrucât prescripția nu este condiționată în niciun fel de atitudinea procesuală, chiar culpabilă, a infractorului.

Toate aceste argumente ne crează convingerea că interpretarea potrivit căreia la calcularea termenul de prescripție specială prevăzut de art. 124 trebuie adăugată și perioada în care cauza a fost suspendată în temeiul art. 303 alin. 6 pe perioada soluționării de către Curtea Constituțională a unei excepții neconstituționalitate, contravine principiilor de drept recunoscute de către legislația noastră penală, dar și voinței legiuitorului.”

Pe de altă parte, este de notorietate faptul că d-na judecător Rodica Aida Popa, la acea dată vice președinte al ÎCCJ, a participat la ședința din 04.07.2011 a Secției Penale a ÎCCJ în care, conform celor consemnate sub semnătura domnului Anton Pandrea (Președintele Secției Penale la acea dată) și a d-nei Micaela Radulian (magistrat asistent șef), “în unanimitate, a hotărât ca perioada în care dosarele s-au aflat pe rolul Curții Constituționale nu intră în calculul termenului de prescripție respectiv, urmând să fie adăugat la termenul de prescripție prevăzut de art. 122-124 din Codul de procedură penală.”

Mai mult decât atât, această notă de ședință a fost comunicată inclusiv la Curtea de Apel București, în adresa de înaintare fiind menționată odată în plus unanimitatea Secției Penale a ÎCCJ în adoptarea hotărârii adoptate (notei de ședință) din 04.07.2011, aceasta fiind avută în vedere și producându-și efectele în Decizia recurată.

Față de această situație considerăm că toate cele de mai sus sunt de natură a întări suspiciunea noastră rezonabilă cu privire la imparțialitatea d-nei judecător Rodica Aida Popa, atâta vreme cât imparțialitatea judecătorului este esențială pentru un proces echitabil, fiind impusă atât de reglementari internaționale, cât și de reglementari interne.

Astfel, **Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale** stipulează în art. 6 paragraful 1: “Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în **mod echitabil**, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și **imparțială**.”

Curtea de la Strasbourg a hotărât în cauza **De Cubber c. Belgia** (26 octombrie 1984) ca “**judecătorul nu trebuie doar să fie imparțial, ci, în egala măsură, trebuie să se vada că este imparțial**”.

În cauza **Altay c. Turcia**, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat ca potrivit art. 6 paragraful 1 din Convenție, dreptul la un proces echitabil conține dreptul la garanție, inter alia, dreptul ca procesul să fie judecat de o instanță judecătorească independentă și imparțială: “In situația în care **aparentele în materie sunt de natură să creeze acuzatului o teamă legitimă, justificată în mod obiectiv, referitoare la lipsa de independență și de imparțialitate, rezultă că dreptul la un proces echitabil nu a fost respectat.**”

Față de cele învederate mai sus, de faptul că d-na judecător nu a infirmat în mod public participarea sa la ședința menționată (timp de șase ani deja), ținând cont și de calitatea dânsului de judecător cu atribuții în domeniu disciplinar în cadrul ÎCCJ (ergo greutatea numelui și poziției d-nei judecător), devine aplicabil deplin principiul qui tacit consimptere videtur.

Mai mult, **domnia sa în calitate de magistrat putea și trebuia să semnaleze existența unui eventual fals intelectual săvârșit cu prilejul întocmirii Notei care ar fi menționat în mod nereal participarea dânsului la Ședința Secției Penale și adoptarea în unanimitate a concluziilor menționate în Nota din 04.07.2011.**

Pentru toate aceste motive vă solicităm admiterea cererii noastre de recuzare.

ROȘCA STĂNESCU SORIN ȘTEFAN
prin avocat
Daniel MV CHITIC

LumeaJustitiei.ro